

del setè i darrer dels molins: el "Moli d'en Civit". A quarts d'onze (10.35) arribem a l'antiga bassa, poblada d'ametllers ben conreats. El cup és inclinat i damunt d'ell on es forma una escala amb els graons de proporcions considerables, ens aturem per esmorzar (FOTO 13).

Omplert el "dipòsit de benzina", seguim riu avall. A tres quarts i mig d'onze (10.52) apleguem a l'Illa amb els seus garrofers molt ben treballats.

Des de l'Illa fins al terme d'Alcalà el camí es fa força difícil. Cal anar per la llera del riu i hi ha molta brossa.

Anem pel llit eixut del riu, ple de fonoll i, vora un quart de dotze (11.10), arribem al tarongerar d'en Manolo el de Nules.

Ja és un quart de dotze (11.15) i ja fa tres hores que hem eixit de Les Coves. A l'endret de la línia d'alta tensió ensopeguem amb la primera sarguera.

Estem cansats d'anar pel mig del riu, avorrits, desorientats. A quarts de dotze (11.40) veiem, a la dreta un mas -potser el mas de Carreró- i a l'esquerra un ametllerar.

Adrecem pel mig dels ametllers de la riba esquerra i, a l'altra banda del riu Segarra, localitzem una tauleta de vedat. Ens acostem i podem llegir el nombre del vedat de caça: és el 10.002. El terme de Les Coves s'està acabant.

Seguim caminant pel llit

del riu i ja trobem terres conreades. Són les dotze en punt (12.00). Hem d'estar ja dins del terme d'Alcalà. Ara, el camí és molt millor puix que l'extracció de grava de la llera del riu fa que passin molts camions i el camí és -comparat al que hem tingut fins ara- excel·lent.

Ens desviem una mica cap a l'esquerra i, vora dos quarts d'una (12.25), pujant per unes feixes plenes d'argelagues, apleguem a un turó no massa llunyà de la vora esquerra del riu on s'aieca l'ermita de Sant Miquel. D'aquesta, només li resten les quatre parets però està neta de runes. Dins de l'única nau hi ha una espècie d'altar per a celebrar oficis religiosos. L'edifici, dins del que cal, està prou bé només enlletgit pel cadàver d'un anyell o ovella (Qui sap si fruit d'un sacrifici!).

Sentim un soroll. Sortim i ataullem una motocicleta. Els mals pensaments, efecte -segurament- del cansament, ens passen pel cap. I si li fotem una pallissa al conductor, li furtem la moto i, d'aquesta manera, arribarem abans a la mar? No devem estar prou cansats ja que rectificuem. El gaspatxer s'estalvia uns bons cops de gaiata i nosaltres més d'un maldecap.

Baixem com podem pel mig d'aquest argelagar fins al riu Segarra. A la una en punt (13.00) passem

pel congost. Ja sentim el soroll dels cotxes que circulen per l'autopista i entrem al delta del riu de Les Coves. Gairebé mitja hora després -vora dos quarts de dues (13.27)- ens trobem al dessota del pont de l'autopista, amb dedicatòria inclosa. Més val no transcriure-la!

Pocs minuts després som al davall del pont de la general (13.35) i, en acabat, sota el pont del ferrocarril (13.36).

Des d'aquí endavant, el paisatge encara se'ns fa molt més avorrit. Caminem i caminem per la llera del riu. El camí es prou bo, però les cames ja no responen. I, la mar, on hi és? No es veu ni per espitllera!

Després d'anar caminant de pressa, que no pas xinoxano, una interminable hora més, a quarts de tres de la tarda (14.38) apleguem a la Mediterrània. Ens rentem les mans i la cara amb l'aigua salada i diem allò de "Missió complerta".

Però la sortida no s'ha acabat (VEURE EL CROQUIS). Encara ens resta arribar al lloc on hem de dinar. Les cames i els peus cada cop hi són més adolorits. I, l'aigua per beure semblar estar bullint.

El meu fillol em pregunta: com és que el canalla d'en Pepe no ve a buscar-nos? No ho sé! -jo li repeteixo.

Creiem que no aplegarem mai a la fi, a un quart

de quatre (15.15) i després de set hores "d'excursió", arribem al restaurant "Ru-sos". Els aplaudiments dels altres companys que creien que ens havíem perdut ens donen ànims. En Davi vol anar a fer una capbussada a la mar. Jo no puc: s'han exhaurit les piles! Em poso a dinar, ja que la resta està acabant.

A en Josep Girona li havíem manat que encarregués el dinar per a les dues (14.00), ja que nosaltres -colla d'ignorantets- ens havíem cregut que només trigariem tres o quatre hores en aplegar a la mar. Després, pensàvem, fòtrem quatre capbussades i, a les dues, a la taula. Sort que, de forma previsorosa en Pep l'havia encomanat per a mitja hora més tard.

No tinc gana ni menjo gens d'arròs: em fa molt tot! En acabat de dinar anem a nedar. Descansem (FOTO 14). En Roger i en Reinaldo se'n van puix que el primer té una mica de pressa. Nosaltres, amb els cotxes d'en Jacobo i companyia, tornem cap a Les Coves per assistir a la inauguració de l'enllumenat artificial del Camp del Temple. Aplego a casa gairebé mort. La il·luminació artificial ja la veuré un altre dia. Ara no estic per a romanços!

CONCLUSIÓ:

És clar que les persones que hem fet aquesta sortida teníem punts de vista

FOTO 11: El "Moli d'en Miquel Traver"

FOTO 12: La "Roca Travessera"